

ได้มีการบวชภิกษุณีในฝ่ายเถรวาทที่เมืองเพิร์ธ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 22 เดือนตุลาคม ซึ่งมีการตกลงตัดสินใจดำเนินเรื่องในวันที่ 20 กันยายน เมื่อคณะกรรมการของสมาคมพุทธศาสนาออสเตรเลียตะวันตกให้การสนับสนุน พวกเราทราบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องระเียบค่อน จึงได้ตกลงที่จะไม่ให้ข่าวรั่วไหลระหว่างเวลาที่เรากำลังเตรียมตัวบวชภิกษุณี 24 วันหลังจากการตัดสินใจทำการบวช ผมได้บอกอาจารย์สุเมโธที่วัดอมราวดีระหว่างที่ผมไปเยี่ยม โยมแม่ที่อังกฤษ เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม

การบวชภิกษุณีนั่น ได้ถูกพูดคุยแล้วที่วัดหนองป่าพง ประมาณ ๒ ปีที่แล้ว และเท่าที่ผมจำได้ คณะหนองป่าพงได้ตกลงใจที่จะทำตามกฎของมหาเถรสมาคม ผมเลยเข้าใจ และยังเข้าใจอยู่จนถึงทุกวันนี้ว่า การบวชภิกษุณีนอกประเทศไทยนั้น ไม่ขัดแย้งกับกฎของมหาเถรสมาคม ทั้งนี้เป็นเพราะผมได้ปรึกษากับท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธอาจารย์ (เกี่ยว) รักษาการสมเด็จพระสังฆราช นานก่อนหน้านั้น ผมได้ถามท่านอย่างเจาะจงถึงความเห็นของท่านในการบวชภิกษุณีนอกประเทศไทย คำตอบของท่านซึ่งผมได้ส่งไปให้คณะสงฆ์นานาชาติมาเป็นเวลานานแล้ว ก็คือ “กฎหมายของสงฆ์ไทย ไม่ครอบคลุมนอกเหนือเขตของประเทศไทย” สมเด็จพระเจ้าข้าได้ย้ำคำพูดนี้อีกถึง ๒ ครั้งด้วยกัน เพื่อที่จะทำให้เจตนาของท่านนั้นกระจ่าง

ถึงแม้ว่าผมจะได้บวชในประเทศไทย ผมเข้าใจว่า ข้อผูกมัดและพันธะของผม ขึ้นอยู่กับพระธรรมวินัย ไม่ใช่ประเทศไทย หรือแม้กระทั่งการที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธอาจารย์ ได้ให้ยศตำแหน่งท่านเจ้าคุณกับผม ก็ไม่ได้ทำให้ผมต้องเป็นหนึ่งกับประเทศไทย โบปประกาศนียบัตรที่ผมได้รับในงานเพียงแค่ว่า “พระพรหมวังโส จากวัดโพธิญาณ ในประเทศออสเตรเลีย เป็นพระระดับราชาคณะ มีตำแหน่งคือ พระวิสุทธิสังวรเถร ขอให้ท่านรับหน้าที่ในการเผยแผ่คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จัดการธุระของสงฆ์ และดูแลพระภิกษุสามเณร ในวัดของท่านอย่างเหมาะสม และพัฒนาความสุขและความเจริญในคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ผมได้ถูกเรียกไปร่วมประชุมที่วัดหนองป่าพงเมื่อวันอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552 ในระยะเวลากระชั้นชิดมาก เห็นได้ว่าพระเถระไทยมีความเข้าใจน้อยมากเกี่ยวกับพระวินัยในเรื่องของสังฆกรรม ยกตัวอย่างเช่น การที่จะอธิบายจนกว่าเขาจะเข้าใจในเรื่องของสังฆกรรมจากทั้งสองฝ่ายในการบวชภิกษุณีนี้ใช้เวลานานมาก สังฆกรรมแรกดำเนินไปด้วยสงฆ์ของภิกษุณี โดยมีพระอุปัชฌาย์ อายาทะทาโลคา จากสหรัฐอเมริกา และสังฆกรรมที่สอง คือการที่ภิกษุณีพึงบวชใหม่เข้าไปหาภิกษุสงฆ์เพื่อยืนยันการบวชของพวกเขา ผมเป็นหนึ่งในพระภิกษุที่สวด **Natticatuttakamma**

เมื่อพระเถระเข้าใจว่าผมไม่ใช่พระอุปัชฌาย์ พวกเขาก็ยินยอมที่จะให้เรื่องนี้จบไป ถ้าหากว่าผมสัญญาท่ามกลางสงฆ์ว่าผมจะไม่เข้าร่วมการบวชภิกษุณีอีก จากการที่ผมจำมาจากท่านอรรณาจากคณะกรรมการกลุ่มแรก ผมสัญญาต่อหน้าคณะสงฆ์สามครั้ง ดูเหมือนกับว่าความสงบสุขก็ได้ถูกกู่กลับมา

อย่างไรก็ตาม มีพระเถระบางท่านยกประเด็นถามถึงฐานะของผู้หญิงที่ได้รับการอุปสมบทไป ผมยอมรับว่า พวกเขาจะไม่ถูกยอมรับในประเทศไทย แต่ว่าการบวชนั้นเป็นไปอย่างถูกต้อง และพวกเขาถือภิกษุณี พระเถระอีก ท่านอ้างว่าการบวชนี้เป็นโมฆะเนื่องจาก “ทริวัฑิต” ซึ่งท่านได้อธิบายว่า ไม่ได้รับอนุมัติจากคณะสงฆ์วัดหนองป่าพง ใครก็แล้วแต่ที่มามีความรู้เบื้องต้นของสังฆกรรมจะรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเหลวไหล อย่างไรก็ตาม ความเห็นนั้นทำให้ การประชุมตกลงให้ผมเลือกระหว่าง ถ้าอาจารย์พรหมวังโสประกาศท่ามกลางสงฆ์ว่าผู้หญิง 4 ท่านนั้นไม่ใช่ภิกษุณี ก็จะไม่มีโทษ ถ้าไม่อย่างนั้น วัดโพธิญาณจะถูกถอดถอนจากความเป็นสาขาของวัดหนองป่าพง ผมหยุดไปหนึ่ง นาที และก็คิดย้อนไป พิจารณาแล้วว่าผมไม่สามารถทำผิดพระวินัยและบอกว่าพวกเขาไม่ใช่ภิกษุณีได้ และผมก็ไม่ อาจจะขัดความปรารถนาของคณะสงฆ์วัดโพธิญาณ และ โยมเป็นพันคนที่สนับสนุนการบวชภิกษุณี ผมเลยปฏิเสธ

ผลที่ตามมาคือ วัดโพธิญาณถูกถอดถอนจากความเป็นสาขาของวัดหนองป่าพง ผมบอกได้ว่าการตัดสินใจ นี้ไม่เกี่ยวกับการที่เรื่องนี้เป็นความลับหรืออย่างไร แต่ว่าเกี่ยวกับการบวชที่เกิดขึ้น ผลตัดสินถอดถอนวัดโพธิญาณ จากความเป็นสาขาของวัดหนองป่าพง มีแค่เหตุเดียวคือ การที่ผมไม่ยอมกล่าวว่า การบวชเป็นโมฆะ

หลังจากสรุปการประชุมแล้ว ผมได้ทำการเคารพพระเถระหลายท่าน ซึ่งพวกท่านเหล่านั้นก็ได้บ่งบอกกับ ผมถึงความเป็นสหายต่อไป ยกตัวอย่าง มีท่านหนึ่งพูดกับผมว่า “เหมือนเดิม” ผมหวังว่าความรู้สึกอย่างนี้ยังมีกับ เพื่อนของผมในหมู่สงฆ์ประเทศฝั่งตะวันตก

เจริญพร
อาจารย์พรหมวังโส